

CATALUNYA SOCIAL

Any X. Núm. 489

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

8 novembre de 1930

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11-BARCELONA

APARTAT 1036
TELÈF. 17605

El remei veritable

Altres dos obrers han caigut a Badalona víctimes del ferro d'altres germans seus que han volgut posar els arguments en el canó de la seva star. Dissortadament, tenim una generació de gent educada per a resoldre les qüestions entre ells mitjançant el plom de les bales homicides, i si no procurem que aquesta educació no segueixi, arribarem a convertir el nostre poble en poble de procediments completament barbres.

Quina pena! Així que la llibertat pública torna un xic a casa nostra, rellueixen al sol les pistoles i surten dels seus cataus aquesta gent pistolera que no té altra idea de la justícia que la de la violència i la de la venjança personal. ¿No és la idea que de la justícia tenien els pobles primitius? ¿No és la idea de la justícia que segueixen tenint els pobles barbres en el pitjor sentit del mot? Ni els tribunals de justícia, ni les institucions armades de l'Estat no serveixen per a res davant el criteri (?) d'aquesta pobra gent que posen tot el seu misèrrim ideari en el canó de la seva pistola. ¿On arribarem per aquest camí?

Hi ha esperits simplistes —i són molts, dissortadament—, que davant l'estat de coses al qual semblen estar llençats altre cop, només saben veure un remei: el de suprimir altre cop tota llibertat pública, el de tornar als dies de passades tiranies, i així restar tranquils. ¡I com enyora aquesta gent l'època del Directori en la qual tot això, diuen, es trobava suprimit!

Heus aquí un criteri simplista i ben estrany. En dir dels mateixos elements dictatorials de la situació passada, no era pas la missió del Directori la de suprimir en caràcter permanent llibertats públiques y tot aquell mínim de garanties dels drets individuals que avui són patrimoni comú dels pobles civilitzats; sinó, millor, era missió d'aquella situació excepcional l'ensenyar a tots a usar dels drets llurs, a fer bona feina dins el marc que a cadascú assenyalaven les lleis, i, en un mot, a educar el poble en els drets moderns.

Doncs bé; si això era així, ¿com podem enyorar una situació que va haver de portar a cap tantes violències per a cercar un mínim de ciutadania, mínim que per ara no s'endevina enlloc? ¿Com pot ningú enyorar, en resum, una situació que no va obtenir en set anys res del que es proposava? No podem pas enyorar els temps en què la violència del carrer era substituïda per la violència del Poder, al cap i la fi tan il·legal i tan mancada de fonament de justícia com la primera. No és la injustícia el que ens manca, tant si és injustícia de dalt com de baix; és la justícia el que ens fa molta falta i el que en realitat deuen enyorar tots els homes qui pensin un xic i sàpiguen situar-se en el pla veritable de les realitats socials. Si per acabar amb la injustícia n'hem d'entronitzar una altra, no hem trobat pas cap remei als nostres mals.

No, no és aquest el camí. El camí de la violència i de la injustícia de les altures només poden enyorar-lo aquells esperits que no vulguin complir els seus deures socials, aquells qui vulguin ignorar que ells han d'ésser els primers educadors dels obrers que treballen a les seves ordres, aquells qui vulguin desconèixer que contra forces anarquitzants cal crear forces d'ordre i defensores de la justícia, aquells qui no vulguin pendre's el treball de pensar que contra una organització que fa servir el professionalisme de mantell per a tapar bruts hi ha un professionalisme cristià, veritable, honrat, que defensa les qüestions del treball i els interessos de la classe obrera davant tota extralimitació patronal.

Res de violències ni d'injustícies; el sindicalisme cristià, professional, constructiu, no anàrquic, és el remei i la medicina per a la situació actual. ¿Que la força des del Poder resulta més còmoda? És cert; però no és el remei que cal cercar per les vies del dret i de la justícia de les que, com a catòlics, mai no podem separar-nos.

Els vermuts de "L'Oliva" i els tes de la "Great House"

Comencem per aclarir conceptes i explicar paraules. "L'Oliva" no és el fruit de l'olivera, sinó el nom que hi ha escrit damunt el portal d'un bar d'un dels més importants barris obrers de la gran ciutat mediterrània, on visc pel voler de Déu. I la "Great House" no és cap casa gratacels amb dos cents llogaters sinó una casa de baixos i un pis, envidrat aquest en tota la façana que dóna al gran passeig, a tall de peixera, posada en el centre del barri més... ¿com ho diré?... més aristocràtic de la mateixa ciutat, destinada a *restaurant*.

Al bar "L'Oliva" tan bon punt han tocat les sis de la tarda i han sonat els xiulets de les obres i les sirenes de les fàbriques s'apleguen unes dotzenes d'obriers, homes i dones, més dels primers que de les segones, i posats de quatre en quatre en sengles tauletes arrenglerades a la voravia, fan el seu vermut acompanyat d'olivetes sevillanes o de patates fregides. I al *restaurant* "Great House", a una hora incerta, que és al voltant de les sis de la tarda, comencen a arribar-hi autos de totes mides i colors que per llurs portelletes perboquen a la voravia davant el cancell senyores i senyors, vestits de gala, més senyores que senyors, que pugen els vint-i-cinc graons de l'escala i s'acomoden a les taules de la gran sala envidrada a pendre el te.

No vull passar per alt un detall encara que sigui de poca importància. Tots dos locals tenen música. En el primer la fa una pianola que porta dintre la panxa tota una orquestra; en el segon una quadrella de músics vestits de frac que toquen instruments de corda de quatre mides, des del contrabaix que sembla un violí en havent acabat la creixença, fins el violí que sembla un contrabaix que tot just acaba de néixer, i si al fons del bar hi ha la sala del ball de patacada, al pis de sota del *restaurant* hi ha també la sala encatificada per on salten els peuetes coberts de seda i els peuassos calçats de xarol.

Jo he vist totes aquestes coses moltes dotzenes de vegades perquè sóc tafaner i m'agrada mirar el que fan els altres. Jo he meditat també aquests dos fets, que sospito tenen entre ells una íntima relació i tot amb un plegat m'han acudit a la memòria com un tema possible per al meu article acostumat.

Així anava jo pensant caminant tot xano-xano *Reforma* avall quan tot d'un plegat a la voravia del davant de la plaça de l'Àngel em topo amb aquell gran amic meu N'Esteve Piulacs, que tenia aire de venir de la Baixada de la Presó, i ja estem dialogant:

— Jo no sé si endevinaria d'on veniu; però per mi que...

— No us hi trenqueu el cap; vinc de confessar-me a Sant Felip Neri i tingueu present que avui és dissabte i que ja són prop de les vuit del matí. Per cert que em ve de nou trobar-vos tan de matí per aquestes terres.

— Ja us diré com ha estat, amic senyor Piulacs: estava preocupat amb una idea i m'he equivocat

d'una hora i tot ho porto una hora avançar i ara feia temps i me n'anava fins al moll a veure si acabava d'esvaïr la meva preocupació.

— Senyor Jordi; ara preocupacions? Això al vespre, acabada la feina.

— Vós m'hi ajudareu, senyor Piulacs. Jo per mi que he escrit massa i l'escriure m'ha fet perdre el llegir. A veure què m'hi dieu, vós. ¿Sabeu on és el bar "L'Oliva"?

— Valga'm Déu si ho sé; quin xuclador!

— I la "Great House"?

— Tiva, sí que et fas amb bo.

— Ara bé; joestic, senyor Piulacs, en què l'un té relació amb l'altre, d'aquests establiments, i per més que barrino no hi caic. Aquesta és la meva preocupació.

— No em feu riure, senyor Jordi; i tal que tenen relació si són del mateix amo, senyor Jordi.

— Ara em deixeu parat! ¿El bar no és d'En Joanet Capsanes? I el *restaurant* d'En Pere Estruc?

— Romansos! Tots dos són del dimoni.

— I ara?

— Tal com senti. "L'Oliva" amb els seus vermuts xucla una bona contribució sobre el pobre jornal dels obrers de la barriada, allí s'escalfen el cap amb les raons que senten del "Mustela" i del "Xaripa", que tenen sempre vermut de franc amb què no es moguin d'aquelles tauletes en les hores de compromís, que són al migdia i al vespre. I més d'una casa del Poble Vell en pateix. La "Great House"...

Aquí el meu amic féu una parada com qui no gosa a dir el que pensa i es torna vermell com un perdigot. Jo que li faig:

— Digueu, home; per mi no esteu i caigui qui caigui.

— Ah, senyor Jordi! Quines amargues històries comencen en aquella casa. Allò de xuclar les pessetes dels rics és el de menys perquè el que sobren són pessetes. Però vós sabeu com allí es flirteja i de quina manera es balla... i com les mamàs velles s'hi adormen... i com les mamàs joves que han deixat els infants al llit hi fan uns ulls com unes taronges... i com no hi falten damiselles i currutacos de lloguer que fan el paper de borinots... Més d'una casa del Gran Passeig en pateix... Ja veieu, doncs, com tenen el mateix amo, el dimoni. I encara una altra cosa. Són dues coses parentes; la "Great House" penso que és la mare que va parir el bar "L'Oliva".

— Ara sí, senyor Piulacs, que no sé on aneu.

— Aviat m'entendreu, senyor Jordi. Vull dir que el te del ric és la mare del vermut del pobre; què els vicis s'encomanen que és una desgràcia i cada u tira per on el porta la seva situació. I si del ball de la sala "Oliva" en diuen de patacada, del de l'altre en podrien dir d'ensopegada, que s'hi fa cada saltiró desgraciat... Bé, deixem-ho estar, que nosaltres no ho curarem. Quedi, però, ben establert que la mandra dels rics s'ecomana als pobres, que les dis-

bauxes dels primers són imitades pels segons i que els vicis, sigui qui sigui el que els tingui, són igualment lletjos per més que portin *smoking* o portin brusa.

— Això està molt ben dit. Vostè ja es veu que deu anar a pendre el seu modest cafè a l'“Oriental” i pau amb Déu.

— Miri, senyor Jordi, jo prenc el cafè a casa amb la dona i els fills i alguna vegada també la *ballo* i no amb la més guapa, perquè els que tenim fabriques no ens podem estar amb les mans plegades a les cadires de parada i també passem els nostres

disgustets... però faig el que puc per a passar-los amb la consciència neta. Déu ho faci!

— Em permetreu la indiscreció de posar al periòdic les vostres reflexions?

— Feu com us sembli; permeteu-me, però, que m'acomodi perquè són dos quarts de nou i tinc d'ésser el primer a arribar al despatx.

És així el senyor Esteve Piulacs; tot un senyor Esteve, però quasi sempre les encerta.

JORDI ARNAU

Angel Pestaña, pedagog

Pels mateixos dies de setembre que es començava a divulgar el Manifest Anarquista signat per l'orientador de la *Confederación Nacional del Trabajo* (1), es repartia per les famílies un prospecte que ha cridat molt l'atenció, i que en aquestes mateixes planes ha començat a ésser comentat de la manera deguda (2). És una fulla editada per la *Institución Cultural Pedagogium*, que reuneix una colla de signatures diverses, però en general de comú denominador esquerrà (salvada una que coneixem personalment i que suposem inclosa allí per un d'aquells estranys compromisos de la vida). Aquesta institució, fundada per “un grupo de personas de varia significación ideológica en los predicamentos de Libertad y Justicia” (sempre l'equivoca divisa!), es proposa obrir classes de primera i segona ensenyança circumdades d'un sistema de ressorts pedagògics annexes (inspecció mèdica, mutualitat, museu, taller, laboratori, residència). Els que coneixen el dialecte esquerrà i saben l'equivalència dels mots: *prejudicis, tendències, imposicions*, entendran de seguida el què vol dir “queremos que nuestros educandos actúen y se desenvuelvan libremente, pero con arreglo a las máximas de la civilización y a las leyes de la naturaleza humana. y, por lo tanto, sin prejuicios, tendencias ni imposiciones, etc.”. Per això fa pensar molt el trobar signatures molt vistoses del professorat oficial, com les del director de l'Escola Normal de Mestres, el director de l'Institut de Segona Ensenyança, el degà dels Mestres Nacionals, el degà de la Facultat de Ciències, i nombrosos professors i catedràtics, subscriptors d'un articulat que és prou explícit i prou diàfan en el sentit de transparentar una orientació radical contradictòria a les normes i a l'esperit de la pedagogia catòlica.

L'article quart dels Estatuts, estampat al dors de la fulla-prospecte, diu ben clar: “*Las creencias que pertenecen al sagrado recinto de la conciencia individual... no pueden ser ni son asunto propio de esta Institución. En consecuencia, esta Institución se manifiesta AJENA a todo interés de partido, CONFESIÓN o secta.*” Respecte a la moralitat no s'amaguen pas de dir, en l'article 19 del Reglament, que després de les classes mixtes de nens i nenes en el grau de pàrvuls, “*en los demás grados se adoptará el sistema de COEDUCACIÓN en los recreos, juegos, deportes, excursiones y paseos y en los demás ejercicios que pedagógicamente puedan ser comunes para niños y niñas*”

Hi ha curioses decisions sobre la disciplina i la moral, dient que aquella estarà fonamentada en aquesta, però com que no diu quina serà aquesta moral, no diu quina serà “la moral que los elementos directivos del Pedagogium deben sostener íntegramente”, ens quedem força perplexos sobre la base i l'essència d'aquesta moral especial per a l'ús de la novella institució. Per bé que l'article 28 ja s'explica prou clar, i gens no costa de comprendre que no es tracta pas de la moral religiosa, lligada a un Magisteri sobirà i a un Culte. “El Pedagogium cumplirá su misión difundiendo el espíritu de cordialidad humana, etcétera. *En consecuencia ELIMINARÁ DE LA ENSEÑANZA... DE LA MORAL, todo lo que valora los actos humanos por CEREMONIAS EXTERNAS Y PRÁCTICAS RITUALES.*”

Vet aquí un conjunt d'estranyeses prou inquietants, però la més extraordinària de totes és el divisar, entremig de les autoritats acadèmiques i dels elements del professorat oficial que s'encarreguen particularment de l'execució de tan poc encoratjador programa, el nom, nom ple de sinistres ressonàncies, del capítol anarco-sindicalista de Barcelona, l'Angel Pestaña. El Vicepresident segon de la *Institución Cultural Pedagogium* es: “Angel Pestaña, publicista”. El document, per bé que circulat en setembre, porta la data 12 de maig. Si és veritat que en signar aquesta fulla pedagògica no s'havia llençat encara el gravíssim Manifest Anarquista que coneguèrem al mateix temps que el prospecte escolar, era prou marcat, però, el relleu que s'havia guanyat el qui ha estat fins ara director responsable de *Solidaridad Obrera*. Per això la presència de tan singular pedagog en la Institució Cultural novament creada, redobla l'alarma natural davant del programa. I és oportú i escaient demanar quina serà l'especial missió de tan significat publicista en el nou col·legi; quin pla, quina reforma, quina pedagogia serà la de l'Angel Pestaña en la formació dels infants i dels nois confiats a tan inesperada entitat docent.

Cal que tothom tingui en compte que en matèria d'ensenyança esquerrana, no ha dit pas l'última paraula l'escola laica i atea del tipus oficial francès. En aquest tipus d'escola laica escauen verament totes les precisions de l'Estatut i el Reglament de la institució; allò que “*las creencias pertenecen al sagrado recinto de la conciencia individual*”, que “*la institución se manifiesta ajena a todo interés de confe-*

sion"... La coeducació mateixa, lletja i tot, indesitjable, no és cap novetat.

L'última paraula en matèria de pedagogia revolucionària fou dita fa més de vint anys, a Barcelona mateix, en el terreny privat i en escala reduïda. En grans proporcions, i triomfant amb tota solemnitat en l'esfera de l'ensenyança pública, és l'escola especialment antireligiosa i antisocial de Rússia, l'escola que es diu a si mateixa *proletària*. La tristament cèlebre *Escuela Moderna* del professor anarquista Ferrer Guàrdia, era un assaig, una anticipació de la varietat més extremista de l'educació sectària. L'escola irreligiosa, neutral, laica, cedeix el pas a l'ensenyança expressament antireligiosa amb caràcter d'escola de combat, alhora antireligiosa i propagandista de la lluita de classes. El doctor i col·laborador de l'*Escuela Moderna*, Anselm Lorenzo, el "pare del sindicalisme espanyol", estava identificat amb ella, en forma que ja comentarem al seu dia (3). Les escoles que, partint de l'exemple del seu admirat amic Ferrer Guàrdia, somniava Lorenzo, eren també del tipus de les Escoles Sindicals de la C. G. T. francesa, o sigui escoles de classe, per a ensenyar i ensinistrar en la lluita de classes, en l'horrible i salvatge lluita de classes, els infants. Aquest és el sentit de les *escoles racionalistes* que el filòsof del sindicalisme espanyol propagà, i que la C. N. T. posà al seu pla d'acció, estampat entremig de negres blasfèmies contra la doctrina cristiana i l'Evangeli (tinc textos a la vista) en el Congrés de Sans de 1918 (4) sota la direcció i responsabilitat d'Angel Pestaña.

Per això és que hom veu amb admiració, en lloc destacat de l'estat major d'una institució cultural, un pedagog que porta la investidura d'una missió pedagògica tan concreta com la que evoquen els noms d'Anselm Lorenzo, el mestre i precursor de l'Angel Pestaña (5) i de Francesc Ferrer Guàrdia, de qui Lorenzo deia "el hombre insigne, el buen amigo que me honró asociándome a su obra maestra", paraules que lliguen Lorenzo a Ferrer, com lliguen Pestaña a Lorenzo aquelles del final de *El proletariado militante*, signades per *Solidaridad Obrera* l'any 1923: "De aquellos nobles precursores, padres de nuestra C. N. del T., hemos de aprender mucho cuantos hoy tenemos la audacia de ENSEÑAR y EXPLICAR A LAS CLASES POPULARES el ideario y el camino de la emancipación integral de todos los humanos" (6).

Es cert que l'últim paràgraf del prospecte del *Pedagogium* sembla apuntar al tret característic d'aquesta novíssima pedagogia, la qual consisteix en predicar el pacifisme entre les nacions (el pacifisme laic no es pas la "pau i concòrdia entre els prínceps cristians" que propaga el catolicisme) i en predicar alhora l'antítesi de tot pacifisme, que és la guerra de classes. Això últim sembla eliminat de l'objectiu del *Pedagogium*. La circular-prospecte allà mateix on avisa que *eliminarà de la Moral tot el que valori els actes humans per cerimònies externes i pràctiques rituals*, adverteix també que *eliminarà de l'ensenyança de la Geografia i de la Història tot el que fomenti els sentiments d'hostilitat entre els pobles, i del Dret quan contribueixi a l'antagonisme de classes*.

Sota la lletra d'aquesta última frase d'aparent innocència: "*eliminarà del Derecho cuanto contribuya al antagonismo de clases*", pot passar un contraban doctrinal. Del Dret no se'n pot eliminar res, com no es pot eliminar res de la Moral. Moral mutilada no

és moral, i Dret mutilat tampoc és dret, així com una Justícia mutilada no seria justícia.

En fi, accedim a què la redacció d'aquestes ratlles no encobris cap segona intenció respecte l'ensenyança de la lluita de classes, i que la pau social fos sincerament estimada de qui ho ha redactat. Però vet aquí que el fet de la presència de l'Angel Pestaña és molt més categòric, molt més definitiu que la lletra del document; i aquest fet dóna peu i justifica totes les alarmes.

La presència de l'Angel Pestaña al front, o quasi al front, d'una institució docent que encara que es classifiqui com a obra d'interès particular té el prestigi que li donen els professors de l'Estat, equival, segons es lícit deduir, a concedir-li una càtedra, a donar-li dret de cadira, dret de mestratge sobre tots els nois de primera i segona ensenyança que acudiran a les aules de l'entitat. Equival a reconèixer el mestratge d'un professor amb tan perillós i explosiu bagatge doctrinal i experimental, d'home d'idees i home d'acció, com és el director de *Solidaridad Obrera* i capítol de la C. N. T. Home d'acció — i quina acció! — Es tracta tot justament del teoritzador de l'acció directa EN TOTS ELS SENTITS, des del dret de "dar palos a los esquirols" (7) fins al dret de "choque", de llençar-se "ciega y fatalmente contra" els obrers que, durant les vagues, treballen (8). Horrible il·lustració d'aquesta teoria era el catàleg fúnebre de les víctimes obreres caigudes per causa o per conseqüència de vagues, que publicàvem la setmana anterior, al mateix temps que es produïa, novíssim dol a posar-nos, el doble homicidi, el tràgic succés de Badalona. I aquest home d'acció, ultra el seu propi arsenal de doctrines i d'experiències porta al damunt l'herència imperativa d'Anselm Lorenzo i de Ferrer Guàrdia!

No crec que pugui ésser argument de disculpa al·legar que pel maig d'enguany, data de les fulles del *Pedagogium*, no havia encara l'Angel Pestaña emès un document de tantíssim compromís com el Manifest Anarquista de 23 d'agost. Però abans del maig de 1930 prou coneguts eren la seva actuació i els seus pensaments, per tal que no sigui lícit fer-se sobre la significació i tendències d'aquell "publicista" il·lusions de cap mena.

Més de set anys fa que, referint-nos a la mateixa obra i a la mateixa persona escrivíem aquí mateix nosaltres (CATALUNYA SOCIAL, núm. 110, 2 de juny de 1923): "Ja hem assenyalat altres vegades l'actitud del portantveu de la Confederació, *Solidaridad Obrera*, que no deixa passar dia sense escometre d'una manera o altra la religió amb odi implacable de sectari. Del conjunt d'atacs, burles i injúries, que van des de la barroera sàtira fins a la blasfèmia filosòfica, fins a l'ateisme i l'anticristianisme, n'ha estat culminació el número del Divendres Sant últim (ja en parlarem al davantal de nostra revista, núm. 102) en la primera pàgina del qual hi anaven només que cinc articles i una poesia, en competència de fúria anticristiana. Diumenge de Pasqua, un paràgraf concretava la diabòlica missió: "Los camaradas de otros pueblos que se las compongan con sus dioses; aquí, camaradas del Pirineo a Cádiz, tenemos de desclericalizar, tenemos que descatalizar, tenemos que des cristianizar"... i a seguit d'aquest programa un desvergonyit insult a Jesucrist." Aquelles paraules textuais eren de la ploma de Ramon Acín, però l'Angel Pestaña, director i orientador del diari i de l'organitza-

ció, n'és plenament responsable. I encara més responsable dels textos que aparegueren damunt la capçalera del portantveu confederal, gravíssims textos satànics que foren els que motivaren el meu article referit, el títol del qual era *Els sindicalistes es proclamen déus*. El qui ha estat nomenat vicepresident segon del *Pedagogium* és responsable d'haver publicat com a lemes o divises aquestes horribles expressions de supèrbia infernal: "Los dioses no existen, así como tampoco los hombres providenciales. *Cada uno ha de ascender hasta llegar a ser su dios, su amo y su todo*" (*Solidaridad Obrera*, 17 abril 1923). "*Tu individualidad és la palanca que pedía Arquímedes. En presencia de tu YO y solidario con los YOS de los otros puedes revolucionar y dominar todo el Universo*" (núm. del 19 abril 1923). És la filosofia de l'*Homo sibi Deus*, divulgada per Pi i Margall, i admesa per Anselm Lorenzo (9). "Cada individu ha de fer-se déu ell mateix segons *Solidaridad Obrera* —afegiem— el director de la qual, líder reconegut del Sindicalisme, devindrà d'aquesta manera déu de déus. La cosa fóra grotesca i humorística, si no fos a la Barcelona actual [escrivíem durant la terrible vaga de transports, juny 1923] paorosament tràgica."

Aquesta nova autoritat pedagògica, que revestit de la pell del serpent xiulava als obrers les paraules textuals del Temptador als nostres primers pares, "*Eritis sicut dii*", escrivia anys després una solemne negació rodona de Déu i alhora de Crist: "Los pueblos han corrido tras el mito del Estado con la misma alucinación que corrieron tras el de un Dios llamado El Salvador" (10), frase que es troba al mateix llibre on fa un elogi de l'obra dels Soviets destructora de la família i del matrimoni (11).

Famós mestratge, que llençant-se, i llençant els seus seguidors a la violència (*palos a los esquirols, choque, lanzarse ciega y fatalmente...*), al mite i a la utopia ("Nosotros lo hemos de decir francamente: no hemos de tener temor de confesarlo; nosotros vamos, como fin, a la socialización de la tierra y de la producción; VAMOS AL COMUNISMO") (12), parteix d'una ignorància llastimosa de la doctrina que avor-reix. Mireu com està de documentació, com està de catequesi, el qui ha gosat proclamar *el seu jo, dominador de l'univers*. "Se ve, pues, cómo progresan los pueblos. Hace veinte siglos dijose al hombre: "ganará el pan con el sudor de tu frente" (13). Aquesta sentència, el vicepresident segon del *Pedagogium* es pensa que és de l'Evangeli (*veinte siglos...*) i és del Gènesi; paraules del Senyor dites als primers pares. "No sólo de pan vive el hombre", sentència miles y miles de veces repetida... ¿Qué pretendió expresar el primer individuo que la formuló? Dificil interrogante... Ahora bien, si no conocemos el pensamiento que su autor quiso expresar..." (14). L'Angel Pestaña, pedagog, propulsor d'escoles racionalistes, NO SAP (i si és que *no ho vol saber* el cas és força més greu encara) ni la frase completa ("No sols de pa viu l'home sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu", Matth. IV, 4) ni que el seu diví autor és Jesucrist.

Amb la nota tristament humorística de la feblesa científica d'aquell "jo", podríem acabar, si la matèria no fos tràgica i sagnant, i si l'exaltació pedagògica de l'Angel Pestaña, en un lloc de tanta consideració civil, no obrís la vista damunt d'uns horitzons enormement desagradables. L'acostament del sindicalisme a la pedagogia ha produït a Europa una revul-

sió que va prenent seriós aspecte perquè significa la infiltració de l'escola soviètica, sembradora, a doble canal —com dèiem— de l'ateisme militant i de la guerra de classes. L'instrument d'aquesta invasió és la *Internacional dels Treballadors de l'Ensenyança* amb seu a París i delegació a Espanya (*Unión General de Maestros*). Tenim a la vista la documentació abominable i sinistra d'aquestes avençades de la pedagogia bolxevista en l'Europa occidental. És la conquesta dels infants, després de la conquesta dels obrers. És la bandera negra que hom comença de pujar als balcons de l'escola...

Què, lectors catòlics. També ens deixarem pendre els infants, després de perduts els obrers?

R. RUCABADO

- (1) V. CATALUNYA SOCIAL, núm. 484, 4 octubre 1930.
- (2) Núm. 482, 20 setembre 1930, p. 635.
- (3) Anselmo Lorenzo, *Hacia la emancipación. Nuevos métodos de lucha* (1914), c. XVIII, *La educación racionalista*.
- (4) *Memoria del Congreso celebrado en Barcelona los días 28, 29, 30 de junio y 1 de julio de 1918*. Imprenta Grminal, Ronda San Pablo, 36.
- (5) Fonamentem aquesta afirmació damunt del greu epíleg signat *Solidaridad Obrera* que tanca el segon volum de *El Proletariado Militante* i que posa l'organització sota el mestratge i la paternitat d'Anselm Lorenzo. Per altra banda, les obres d'aquest i tota la biblioteca de la *Escuela Moderna* han estat sempre anunciades en el portaveu de la C. N. T., sota la direcció d'En Pestaña.
- (6) Anselmo Lorenzo, *El proletariado militante*, parte II (1923), Epíleg signat per *Solidaridad Obrera*, p. 334.
- (7) Discurs d'Angel Pestaña a Madrid el dia 4 d'octubre 1919. E. G. Solano, *El sindicalismo*, pp. 55 i 64.
- (8) Angel Pestaña, *Acción directa*, p. 39, marzo 1924. Tip. Cosmos, Barcelona.
- (9) Anselmo Lorenzo, *Evolución Proletaria*. Publicaciones de la Escuela Moderna. Barcelona. Pàg. 10.
- (10) Angel Pestaña, *Setenta días en Rusia. Lo que yo pienso*, p. 274.
- (11) Id. *Ibid.*, pp. 33 a 40.
- (12) Les aspiracions del sindicalisme segons En Pestaña. Text reproduït al llibre esmentat d'E. G. Solano, p. 216.
- (13) *Setenta días en Rusia. Lo que yo pienso*, p. 54.
- (14) Angel Pestaña, *Sindicalismo y terrorismo*, p. 37. Editorial El Sembrador, Madrid, 1923.

OBRA INTERESSANT

Vida de St. Joan Bta. Vianney

(Rector d'Ars)

per

J. CIVERA I SORMANI

Preu: 2 pessetes

Es ven a Foment de Pietat i
a altres llibreries catòliques

JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
CATALUNYA SOCIAL?

Un escrit eloqüent

El bon amic nostre En Nazari Alibés de Moyà, regirant papers vells de casa seva, ha trobat el següent document, que retrata bé la pagesia de cent anys endarrerada. El deixem amb les mateixes incorreccions amb què fou escrit perquè es vegi ben clar que el sentit comú i el bon seny no és patrimoni exclusiu dels literats. I què ha d'ésser? — J. R.

*Plan general de govern economic y moral
per la casa d Casellas
que deu posarse en planta en lo presen any 1832,
y anarse perfeccionan ab lo tems.*

PRIMER PUN.

Carrech y Data.

Art. 1. Se formarà una llibreta en la que se notaran totas las partidas de diner que per qual-sevol títol se aniràn recollin.

2. Se formarà igualmen altre llibreta en la que se notaran totas las partidas de diner que per qual-sevol motiu se anirà gastan.

3. La anotació de tot en una y altre llibreta estarà per ara a carrech del Hereu.

4. Cada cap de mes lo Amo y lo Hereu en presència de la Mestressa repassaran las dos llibretas y examinaran quan se ha cobrat, quan se ha gastat, quan mes podia haverse cobrat, y quan menos podia haverse gastat, y las observacions utils que faràn las dexaran notadas en las llibretas.

SEGON PUN.

Gasto de menjar y beurer.

Art. 1. Lo pa moreno sembla que un tems ab altre es un poch massa blanch, y de conseguen deu ferse per manera que sens ser demasiadamen mal, sia sempre carregadet de fabas o llegum, mes que mes en lo yvern, encara que se haja de comprar la barreja. Seria bo fer una prova y veurer si fen los pans petits se estalvia res.

2. Als pobres forasters no pot soportar la casa ferlos caritat, pero se han de recullir y donarlos dos platets de escudella per sopar. Si se saben necessitats prop, socorrerlas en quan se puga y mentres se fassa una cullita regular fer una poca de caritat a tots los del terme.

3. Lo gasto dela taula del servey justet, pero ben compost y arreglat al estil del pays, per cual fi seria mol util (ab concurrencia de altres casas) formar unas constitucions que explicassen lo tems y las feynas en que se ha de donar vi, lo modo ab que se han de tractar tota especie de Oficials && y lo mes convenien seria arreglar jornals y soldadas.

4. Lo gasto dela taula dels amos, estretet. Bona sopa o escudella, y bona olla per dinar; may se traure sino un porro de mitja y acabat, acabat. Asopar, sopa, enciam si ni ha y verdura o llegum. Fora traurer citrells a taula, fora aiguarden y bons vins, fora fruitas, y tota especie de lleminaduras. Fora pendrer xocolata ano ser la Mestressa per ser consuetut antiga, estar poc a sopar y lo amo ques llevi dematí.

5. En quant al gasto dels forasters no pot darse altre regla sino *segons la gen alsancens*; pero tenir sempre presen que may correspon un gasto com en una casa bona. Que may quedi a taula un boci de pa llescat, y que fora dels apats no mengin pa blanc la familia.

6. Crech seria mol bo tenir sempre provehida una bota de dos carregas y beurer sempre de ella amos y mossos; quan se fassa per avall refegirla, y las altres proveirlas de bon vi y quan sia ranci, veure de guañari alguna cosa.

TERCER PUN.

Estar-se a casa.

Art. 1. Lo Amo may marxará de casa si no per cosas de obligació, de interes, o de urbanitat necessaria, y axi matex la Mestressa.

2. La familia una vegada o altre es precis dexarlos passejar o divertir, pero ha de ser pocas vegadas, se ha de tenir mol cuidado ahon van, ab qui van, y cuan tornaran, y procurar sempre que las anadas sian ab lo menor gasto possible.

3. La cassera es una diversio que apar mol inocen y propia de Pagesos, pero la aficio al cassar ha ocasionat moltas ruinas alas casas. Lo cassar-sense companys y tornant a menjar a casa es lo menos dañós. Si per desgracia se fa una cassera ab companys economisar loques puga sens acreditar-se de avaro. Una casa sense gossos tambe fora una estrañesa, y axis lo millor será criar dos gossos conillèrs y un perdiguer. Lo de las ovellas per un medi o altre se hauria de extinguir.

QUART PUN.

Calsar y vestir.

Art. 1. Vestir sempre de moda es la pitjor gata que pot imaginar-se, y anar com un estropaco es ferse despreciable de totom. De conseguen no pot dexar de haveri un medi terme, que de precis ha de ser agradable a tota la gen de judici. No vestir com en la presen centuria ni tampoc com al principi dela passada. Vestirse de bons draps y evitar quan se puga los draps prims.

2. Tenir lo major cuidado a no malograr la roba, tenirla mol ben endressada cada hu la sua, cuydado a tacarla, y may paresa de mudarse.

3. Rentar quan sia necessari, apadessar mol y no esperar quan es massa dolen. Despues tornari, tornari, tornari, tenir sempre pun la familia a veurer qui gastarà menos ab vestir.

4. Las sebatas grossas esclops y mitjas gruxudas penso es bona economia.

QUIN PUN.

Educacio dela familia.

Art. 1. *Hereu.* Poch cassar, poch passejarse, no anar massa currutaco y si pot passar sens treballar de valen, alomenos no estar may ociós, y aplicarse

sempre en alguna cosa de utilitat de la casa. Sellarà sempre ala punta del sol a fi de que despues de haverse empleat alomenos mitja hora per encomanarse a Deu, puga esmorsar ala hora dels demes y estar en disposició de comensar las suas tascas en aquellas cosas que se li diràn, o que ell conexerà ser mes conveniens. Com podrà anarsen al llit luego de haver sopat y nos llevarà massa demati en lloch de fer migdiada, tindra comta a casa y vigilarà perque nos dormi massa, nis cometia cap abus. En istiu y tardó ha de treballar moltes estonas y dias si conve. Ha de tenir molta tarea a saber fer a perfecció totas las feynas de pages, y descansar als vells en quan puga. Dar bon exemple moral y economich als germans y estimarlos mol.

Art. 2. *Segons fills.* Respecte de quetots manifestan talens y bon natural (g. a Deu) deu la casa fer tot esforços per ferlos instruir, y encaraque es costosissim mantenirlos fora de casa, se enviarian nobs tan a estudi allà ahon se miri mes convenien y se mantindran de tot (ab lo menor gasto possible) fins que sian suficienmen instruits en primeras lletras y llatinitat. Pero despues volén continuar los estudis que (no diem mal dels demes arts) penso seria lo millor, alas horas serà precis buscarlos alguna casa, ahon fen de mestres o altre servitud, pugan guañarse la vida. Bastan farà la casa si pot vestirlos ab decencia.

Deuen los estudiants ser aplicadissims, perque estudian mol se sab un poch, y estudian un poch se gasta lo tems y las pecetas per ser un ASA.

A mes dels estudis dela facultat un estudian es mol convenien se apliqui (per modo de diversio) a algun altre objecte util y agradable. De est modo se passa lo tems millor, qual com mes ocupat es mes agradable a Deu, y menos perillósde viciarse.

En lo temps de estar a casa per rahó de feriat, deu lo Estudian aplicarse tambe al estudi un parell doras cada dia. Emplearse sempre que convinga a utilitats de la casa y fer, que fins las matexas diversions (si es Possible) sian en utilitat propia o de la casa.

A mes de ser bons Christians, han ser devots, afables ab totom y guañarse la estimació dels mestres y condexebles. Sempre han de discorrer per guañar pa, han de professar mol afecta y atenció al Hereu y molta estimacio alasgermanas.

Art. 3. *Noyas.* Las Noyas no es possible mantenirlas fora de casa, ni es tan necessari per la instrucció que ellas necessitan. Lo que importa sian bonas filadoras, bonas mitjeras y bonas cusidoras, ben endressadas, y que no sapian estar ociosas. Bon exemple tenen.

Ab tot (atés lo tems en que vivim) foramol cas sabessen de llegir, escriurer, y contar, y per conseguen deu ferse un pensamen per enseñarlos axoa casa mateix.

Ames de aixó, deuen las Noyas ser mol aplicadas, gens peresosas, mol diligents, promptas y servidoras per habit, humils sens cusonaria, hobeidens sens disgust, devotas sens ser beatutxas y mol honestas sens ser cap baxas. Deuen estimar y tenir molta atenció al hereu, correr mol be ab tots los germans, ser alegres, afables y humils ab la gen, y guañarse ab las suas prendas morals la estimació de totom.

A. M. D. G.

La vida del més enllà

E lou gran mot que l'ome oubliado,
Veleici: la mort es la vido.

MISTRAL

Témer la mort és una covardia molt corrent; tan corrent com la maldat mateixa; tan corrent, perquè també és tan corrent la maldat, de manera que aquesta és la causa del temor per l'hora decisiva i transcendental del morir.

A l'últim, la cosa més natural del món — encara que sigui, si voleu, la més fatal — no deuria causar-nos ni sorpresa ni dolor. Tant l'una com l'altra són per causa de la nostra poca fe.

I tanmateix, sense ella, sense la fe d'un més enllà, sense la fe i l'esperança d'un viure millor, d'una vida perfecta, no solament repugna la idea de la mort, sinó que repugna la idea de la vida. En aquest punt, negada l'existència de Déu i rebutjada tota justícia del més enllà, els anarquistes són conseqüents en predicar el malthusianisme. Però és una conseqüència fatal i desesperada. Tant com amb això, serien conseqüents amb el suïcidi.

I no; la vida no s'acaba allà on s'acaba la vida del cos; la vida, llavors comença. Per això, tants sants demanaren i estimaren la mort. Els màrtirs no la temien, i donaven la vida abans de renunciar a llur fe. Sant Francesc li deia germana. Santa Teresa té uns versos, sobre la mort, devinguts clàssics (1). Es que els sants tenien una gran fe, i ella els feia passar la vida en preparació constant per l'hora de la mort, la qual pot esdevenir-se a cada hora.

Aquesta preparació constant no és pas el pensament constant d'aquella hora fatal. Adhuc podríem dir que aquesta preparació arriba a fer desaparèixer el pensament de la mort, perquè amb la vida ordenada i justa que una tal preparació comporta, desapareix tota mena de perill. I, llavors, no ens farà pas ésser pessimistes ni passius aquest pensament, sinó que ens comunicarà un major optimisme i ens permetrà una actuació molt més desinteressada.

La mort és temuda, generalment, perquè no es porta una vida prou correcta, sobretot davant de Déu. La idea de la mort és rebutjada; es viu — fatal inconsciència — com si el fil que sosté la nostra vida no perillés cada dia, cada moment, de rompre's.

I a fe que no hi ha una cosa més real que la mort. Una realitat, per nosaltres que tantes vegades som titllats d'il·lusionis, ben aconsoadora. I una realitat, igualment real, pels qui solen nomenar-se realistes i viuen allunyats, voluntàriament, de la més indefugible, de la més palpable realitat.

Per nosaltres — igual que per Mistral — la mort és la vida; la vida sobrenatural i perfecta, la vida immortal. Encara millor, la mort és el començament d'aquella vida. Tal com Maragall demanava al Senyor, la mort, pels que porten pels camins de Déu la vida que Déu mateix els ha encomanada, és la millor naixença; la naixença a un món sublim, on la trista pesantor d'aquesta terra no posarà cap mena d'obstacle a l'eterna fruïció de Déu.

FRANCESC PUIG

(1) TO

Vivo sin vivir en mí;
Y tan alta vida espero,
Que muero porque no muero.

L'organització obrera

Els que no comprenen per què els nostres obrers s'allunyen de les nostres organitzacions obreres, haurien d'haver assistit a la conferència que va donar al Casal donya Dorotea, el jove sociòleg Armand Kuypers, secretari de l'escola social de Brussel·les. Si els catòlics belgues haguessin actuat com nosaltres, avui no tindrien tants d'obers sota la bandera de la sindicació cristiana.

Tots els intents de sindicació catòlica han fracassat a la nostra ciutat, perquè els elements directius del moviment social no estaven ben orientats. Hem donat més importància als obrers de cartró que als obrers autèntics. Voler convertir un sindicat obrer en una associació piadosa és una equivocació. Aquí ens hem preocupat d'organitzar vetllades literàries, presidides per elements que no han vist mai una fàbrica ni un taller, i no hem sabut escoltar els clams del poble.

No fa molt de temps es va celebrar a Madrid una festa en una entitat obrera. Presidí l'acte la Reina. Es van repartir als obrers unes quantes espadenyes i unes quantes camises i un obrer va llegir un discurs lloant la monarquia i dirigint atacs duríssims a les organitzacions obreres. Segurament el president de l'entitat, després de la festa, deuria creure que estaven ja solucionats tots els problemes plantejats en el món del treball.

Digueu-me si és possible solucionar la qüestió social repartint camises i combatent els obrers que creuen en l'eficàcia de l'organització.

Els enemics de la sindicació diuen als obrers: no us sindiqueu. No vulgueu tractes amb gent revolucionària. Molt bé. Què passaria si els obrers no es sindiquessin? Que tornariem altra vegada a aquells temps de trista recordança quan els obrers treballaven deu o dotze hores i guanyaven jornals misèrrims. Quan al món hi hagi caritat i justícia, no caldrà que ningú es defensi. Però mentre en el món dels negocis predomini l'egoisme, l'obrer té el dret indiscutible d'organitzar-se per obtenir tot allò que es recolzi en la raó i la justícia.

Si els patrons donessin espontàniament allò que donen per la violència, els sindicats no tindrien cap eficàcia.

Ens hem deixat pendre el poble. L'hem perdut perquè no l'hem estimat. Parleu amb molta de gent que descendeix de família obrera, i, no obstant, parlen dels obrers amb un gran menyspreu. Nosaltres som, diu Sant Joan Crisòstom, deixebles d'aquell que ha viscut a la casa d'un fuster i que s'ha dignat tenir per mare l'esposa d'un obrer. Quan veieu un home que treballa la fusta o bé que martelleja el ferro, no el menyspreu: Pere no abandonà les xarxes fins després de la resurrecció del Salvador. Ah! si tinguéssim en compte aquestes veritats, com l'estimariem el poble! Ens fixem en les lluites dels sindicats i no tenim en compte que si de vegades aquestes prenen orientacions perilloses és perquè nosaltres estem al marge dels moviment social, i deixem abandonats els obrers quan es disposen a combatre els abusos del capitalisme. Si trobessin obertes les nostres portes, segurament no tustarien la dels revolucionaris.

Nosaltres els aconsellem paciència i resignació, i en canvi els nostres adversaris més hàbils que nosaltres, els porten a la lluita per obtenir millors condicions en la vida del treball. Doneu pa als obrers, combatreu l'explotació i la usura, i llavors tindreu el dret d'aconsejar-los que siguin pacients i resignats.

Aquests darrers dies els diaris han donat compte d'una horrible catàstrofe ocorreguda en unes mines. Han mort soterrats més de dos cents minaires. Aquestes tragèdies es repeteixen sovint. Aneu a saber si algunes vegades les societats explotadores de les mines són responsables d'aquestes catàstrofes. Els minaires són enterrats i les vídues i els fills es moren de fam.

La vida de l'obrer, sovint exposada a greus perills, l'haurien de conèixer, no per exacerbar les passions com fan els nostres adversaris, sino per a portar a la llar dels que sofreixen una mica d'alegria i de consol.

Es natural que hi hagi classes socials i rics i pobres, perquè precisament en aquestes diferències, veiem demostrada la llibertat que Déu ha donat als homes perquè segueixin el camí que més els plagui, però hauriem de saber evitar els sofriments. En una societat ben organitzada, no hi hauria d'haver homes que es moren de fam. Si tots som germans, com podem deixar abandonats els que sofreixen?

Si estimo el poble, i sento en la meua carn els seus dolors, i blasmo les injustícies que cometen els egoistes i els que tenen set de riqueses, no es per a fomentar la lluita de classes, sinó al contrari, per aconseguir que els homes s'estimin. Al món no hi haurà pau, fins que els pobres vegin clarament que són estimats. Estimar vol dir afavorir la persona estimada. Acosteu-vos als obrers i no us penedireu d'haver-los protegit i estimat.

Ens deia el senyor Kuypers en la seva magnífica conferència, que els socialistes belgues s'havien apoderat dels obrers perquè els catòlics conservadors es desentenien de les qüestions socials. Quan els demòcrates cristians es van llençar a la lluita, de seguida van aconseguir acoblar sota la bandera de la sindicació un nucli important d'obers. Avui els socialistes belgues no poden atribuir-se la representació dels obrers, perquè els sindicats catòlics tenen actualment una força considerable. Davant d'aquells sindicats hi ha obrers autèntics, que en compte de perdre el temps esgrimint les armes contra l'adversari, fan obra constructiva. La millor manera de combatre l'enemic és actuar amb eficàcia. ¿Podriem a la nostra terra fer una obra semblant a la que han fet els catòlics belgues? Ho veiem un xic difícil. Els nostres catòlics, parlem en general, no han caput encara la transcendència d'intervenir en les qüestions socials. La gran majoria tenen un ideari ultraconservador. Volen obrers, però una mica decoratius. Creuen que amb una sala per a celebrar-hi vetllades i funcions teatrals, i amb unes quantes taules de cafè per a passar l'estona honestament, ja n'hi ha prou per a solucionar els conflictes socials. En alguns pobles aquesta mena d'entitats serveixen úni-

cament perquè hi vagi a pendre cafè la parella de la guàrdia civil i els carrabiners. No hi van perquè l'entitat és catòlica, sinó perquè consideren que és la més inofensiva del poble.

Els homes que es troben avui davant les organitzacions obreres que sostenen els demòcrates cristians belgues, han passat tots per l'Escola social. En aquella Escola han estat formats sòlidament. On es forma la nostra gent? ¿On són els homes preparats per a intervenir amb eficàcia en les qüestions socials? Si sabeu on són, nosaltres no sabem veure'ls.

Caldria, doncs, renovar l'ideari de la majoria dels nostres catòlics, que no saben el que passa

un poc més enllà de la nostra frontera, i formar els homes que es considerin amb aptituds i amb vocació per a organitzar els obrers que no vulguin estar en contacte amb els elements revolucionaris.

Els catòlics demòcrates tenen el deure de treballar a favor del poble. Si els elements anarquistes que s'han entafurat dins els sindicats obrers, treballen ardidament per a descristianitzar el poble, nosaltres tenim el deure de dir ben alt que les vindicacions que es basen en la raó i la justícia són compatibles amb el catolicisme i que no planarà la pau damunt els pobles fins que triomfi el regnat de Jesucrist.

J. CIVERA I SORMANI

Adjectivació deixatada

A J. Civera i Sormani

Sovint, lector, hom deixa passar una sèrie de mots, d'adjectius, sense fixar-se pas molt o gens en llur valor. I així hom va atresorant en el seu recull de mots una sèrie que no són pas de rigor i exactitud en uns quants de casos. D'aquests és un bell exemple el mot franciscà que hom empra a tort i a dret i aplica a tothom sense pensar que ben sovint en fa aplicació a persones que són ben lluny del tema i esperit franciscà. A casa nostra no n'estem pas dejuns d'aquest mal i en uns anys hem vist com el present adjectiu ha estat aplicat a mantes persones que no n'eren pas mereixedores. I encara ni aquells que l'aplicaven no podien capir ni sentir l'esperit franciscà.

Quan morí l'Ignasi Iglésies recordo pla bé que un conegut escriptor d'esquerra digué que el poeta traspassat tenia un cor franciscà. Jo en dubto molt del franciscanisme d'Ignasi Iglésies, puix que sé a bastament on arribava el seu catolicisme. I tanmateix encara dubto més del coneixement que del franciscanisme podia tenir aquell periodista d'esquerra. És impossible que un home que tan sovint empra de les seves armes per tal d'escriure dicteri rera dicteri a les coses sagrades, el mot franciscà pugui venir-li al cap de la ploma, que hauria dit Verdaguer. És clar que això de venir-los — i ara ja puc pluralitzar — el mot al cap de la ploma, els serà, si volen literàriament, la cosa més folgada i amatent; però així que hom pensa en l'escriptor d'esquerra que empra de tal mot, hom comença de dubtar de la valor que té en les seves mans. I també la valor que té en el camp de les idees, les úniques, tanmateix, que pesen les coses. L'esperit del Seràfic Pare Sant Francesc, és un esperit que no el poden capir els nostres escriptors esquerrans. El franciscanisme és una cosa massa gran, massa espiritual per tal que l'esquerra minsa i eixarreïda i eixorca de tot sentiment i de tota idea cristiana, pugui guaitar devés el tema franciscà. L'aire del patriarca de la Umbria, aquell aire que encara es conserva, grat sia a Déu, i perdurará fins a la fi del món, mai no l'han entès els escriptors que no són dins la cleda de la Veritat. Com volem que entengui de franciscanisme un home que escriu novel·les sensuais, i d'altres coses d'una sentor volte-riana? Volem dir que un escriptor d'aquest tarannà

sap cap notícia de Sant Francesc, i aquesta li és pervinguda per son propi estudi de la vida del sant i de les obres que ens en parlen a bastament i ens fan sentir tota l'ànima i vida de Sant Francesc? Quants són els esquerrans de casa nostra que han emprat del mot franciscà i altrament coneixen superficialment, o gens ni mica, l'esperit de Sant Francesc?

Hi ha, en la vida, una llei de contrastos i hom, davant d'un fet que enterneix, davant el proïsme d'un home que no és cristià, té el poc gust de tractar-lo d'ànima franciscana. Però aquell qui rep tal qualificatiu està ben lluny de sentir el franciscanisme, la seva olor que es desprèn pertot on ell passa. Fins en esperits religiosos, com els protestants, quan parlen de franciscanisme us doneu compte que són ben lluny de l'esperit que respira un cristià davant la idea de Sant Francesc. Per poder sentir l'aire del franciscanisme, aquella sentor i aquella vida que dona son esperit, cal irremissiblement pertànyer a la cleda del cristianisme. Tot aquell que no hi pertany i en sa boca i en ses obres gosi parlar de franciscanisme podeu comptar que en sap ben poca cosa i així no sent pas l'amor franciscana. No hi ha res més pur, ni res més cristià, que l'esperit franciscanista, esperit que, altrament, no poden capir els seus enemics. I d'enemics en són tots aquells que encara la saba vivificadora i el raig de llum de l'Evangeli no els ha omplert l'ànima, la vida i llurs obres d'un sant optimisme. Però d'homes que tothora escriuen en contra de la Veritat i tantost es breguen en contra d'ella, tantost fereixen els sentiments més cristians, no és permisible d'emprar mots com el que denuncio. Cal que hom senti tota la vida, tota la finor i l'elegància del Seràfic Pare, si vol que el mot franciscà posat a ses mans tingui un preu, un sentit just i una valor exacta. Per atènyer-ho, lector, solament hi ha el camí de l'Evangeli que és el camí de tots i àdhuc damunt per damunt de tot, dels escollits. Sant Francesc vingué a donar ben viva la saba del llibre evangèlic i a fer-ne, tanmateix, ben nostres totes aquelles lliçons divines que en certa d'hora eren descuidades.

JOSEP MIQUEL I MACAYA

Comentaris

La fi del món?

No pas per ara. Veritat és que la terra trontolla i està quasi coberta de tenebres, i que les catàstrofes no solament es donen la mà, sinó que s'estalonen, o van a munts encara.

Però la història de la humanitat tot just és començada, i les desgràcies l'han perseguida sempre, des de la primera caiguda.

Dormin tranquils els qui viuen esverats i amb pànic continu, com la gent de l'any mil. Com deia un sacerdot molt il·lustrat, encara no hem passat del cicle de les Promeses...

Ara bé; això no vol dir que visquem descuidats. Els temps, en efecte, a voltes prenen caires apocalíptics i sembla que tot el món se'n va en orris. Però cal només mirar dues coses: la marxa impertorbable de la Providència de Déu en el govern de l'Univers, i la sobirana serenitat amb què governa l'Església el seu suprem Jerarca.

Que quelcom passa de molt greu a la terra, no hi ha cap dubte. Que els càstigs que sofreix són extraordinaris, és evident. Això vol dir la necessitat imperiosa de reformar-nos i de treballar perquè la pau de Crist en el regne de Crist esdevingui prompte.

La profanació de la música

Aquesta batuta admirable del mestre Casals no sempre vibra d'emoció. A voltes sembla que tremola d'ira. D'ira noble, en veure com va eclipsant-se la fama de poble-músic per excel·lència que justament gaudia el poble barceloní; en veure com es pertorben barroerament i cínica les audicions dels concerts que abans s'escoltaven amb religiosa atenció, talment com en un temple de recolliment místic.

Vostra santa ira, mestre Casals, contra els qui profanen els vostres concerts — veritables apoteosis de l'Art diví, del qual vós sou sacerdot meritíssim — la compartim tots quants estimem la Música, do excels del bon Déu que tant al cel ens acosta; però, demés, aquesta ira, que anàvem a dir santa, arbora el pit de totes les persones decents que tenen el bon gust d'assistir als concerts vostres.

Però, per què no s'expulsa del temple de l'art aquells mal educats que el profanen fent-lo servir de banal llotja de vanitats i... de coses pitjors encara?

Barcelona, sanitària

A "La Veu de Catalunya" hem llegit els avenços notables, quasi bé increïbles, que ha fet la nostra no massa neta urbs en matèria sanitària; avenços traduïts en una baixa de mortalitat que ens col·loca a molt bon lloc en la llista de les grans poblacions sanes, i en la desaparició de malalties que delmaven implacablement els habitants de la capital catalana, el tifus i la verola entre elles.

Però hi ha molt a fer en aquesta matèria, vital com cap altra. Els carrers i les clavegueres de la part vella de la ciutat són focus d'infecció permanent. La brutícia pública, combatuda per una recollida d'escombraries deficient i fastigosa, ens colloquen, en canvi, en un lloc vergonyós en l'altra llista de les grans capitals ben equipades per als serveis de neteja.

Tot això vol dir que Barcelona té condicions per

a ésser una ciutat de condicions higièniques insuperables si els encarregats d'adecentar-la i polir-la ho volen fer, que poder rai...

Hom ja la suposa bé aquesta gràcia de Barcelona. Quan no pogué abatre la nostra urbs la deixadesa constitucional que durant llargs anys fou la seva nota característica en aquesta matèria...

"Prohibida la reproducció"

Aquesta advertència prohibitiva, que de vegades va bé al peu d'alguns articles, altres vegades la canviariem per aquesta altra: "Supliquem la reproducció."

Tal fariem, si estigués a nostra mà, amb l'article de G. M. Ferrari, publicat en "El Matí" de l'últim diumenge, sota aquest epígraf: La Mare. És un magnífic i substanciós paral·lel de les condicions, diferències i excel·lències i defectes, gairebé sempre contraposats, o complementaris, entre l'home i la dona.

Poca cosa de més decisiva i concloent raó s'ha publicat contra això que en diuen feminisme, que no és més que la impúdica i absurda masculinització de la dona.

L'article no està escrit, segurament, amb aquest fi, però difícilment se n'escriurà cap més de millor per a propugnar-lo.

Les Biblioteques públiques

Cal dir-ho. Les Biblioteques públiques, que tindrien d'ésser fogars de cultura i oficines de sanejament social, l'enemic — el maligne, — ens les va prenent per mà i convertint-les en focus de corrupció i fassines d'irreligiositat.

En molts de dits establiments es posen, a l'efecte, obres infectes, tractats de doctrines perniciosos.

A les Biblioteques que contenen llibres dolents, solen tenir aquests més partit que els bons llibres; i el que es digué de les preferències que en la Diada del Llibre obtingueren els dolents en la venda pública, pot també dir-se de la demanadissa que gaudeixen en els prestatges de les Biblioteques.

Aquest és el fet; fet lamentabilíssim del qual convé que ens fem càrrec i obrem segons aconsella la nostra santa fe i la humana prudència.

Recentment ha esdevingut un cas exemplar a la diòcesi de Vitòria, que és bo fer conèixer. Un senyor Ostaloza fundà a Deva una Escola i una Biblioteca públiques, i entre les obres que la integren hi ha les de Dumas, Darwin, Blasco Ibàñez, Víctor Hugo, Arrua, Marañón i d'altres autors eiusdem furfuris, de la qual cosa es queixà el savi i zelós Bisbe de Vitòria, gestionant endebades del senyor fundador que fossin retirades de la Biblioteca.

Amb tal motiu es creuaren entre el venerable Prelat i l'enverinador del poble de Deva, senyor Ostaloza, algunes cartes, que el senyor Bisbe s'ha cregut en el cas de publicar per a justificar-se i demés, segurament, perquè se sàpiga el "pasto venenoso" que conté la dita Biblioteca i evitar desgràcies morals, quasi sempre irreparables.

La premsa liberal de Madrid ha posat el crit al cel (millor diríem a l'infern), en saber l'apostòlica i nobilíssima acció de l'insigne Prelat vitorià al qual hom es permet felicitar respectuosament de tot cor, ensems que advertir als qui puguin fer-ho, de la greu responsabilitat que incorren si no s'expurguen de les Biblioteques que regenten les obres dolentes.

Del món del treball

Les vagues polítiques

No pot deixar de parlar-se'n. El Govern es comprèn que faci els impossibles per a apaivagar l'opinió aminorant la farsa, però els periodistes no estan obligats a tant, i el cert és que les vagues polítiques persisteixen i tenen repercussions a tots els indrets d'Espanya.

Tothom sap, o diu almenys, que corren molts rubles i molts agents vinguts de Rússia. El mateix Govern ho confirma. Què s'espera, doncs, per a donar la batalla a les forces soviètiques que han envaït Espanya i la volen junyir per mitjà dels pobres i senzills obrers, al carro de les seves vergonyoses i horribles victòries?

La Medalla del Treball

Tal volta s'ha prodigat massa aquesta suprema distinció honorífica atorgada a les persones (homes i dones) que per les seves laborioses virtuts se'n fan dignes; però no hi ha dubte que és un medi que té molts caires bons a l'efecte. L'exemplaritat sobretot.

Recentment s'ha concedit aquesta Medalla a un venerable Rector parroquial d'un poblet molt llunyà, el reverend senyor Joan Ródenas, de Herrera (Albacete), que durant 36 anys ha emplenat els seus feligresos de tot llinatge de béns, entre aquests un de ben assenyalat: la construcció d'una barriada de cases barates, de molt confort.

El poble, agraïdíssim, l'ha nomenat, en un coral homenatge d'afecte i reconeixement, el seu fill adoptiu, i el Govern ha premiat els seus grans serveis amb la Medalla del Treball. Mai més ben atorgada.

No és el primer, ni el segon, sacerdot que l'ha obtinguda; però si el Govern vol fer justícia a tots els capellans que se la mereixen, ja pot establir una foneria especial de Medalles del Treball. Pocs deixaran de merèixer-la.

Resposta a una enquesta

En una ciutat catalana remarcable, un estimat col·lega està fent una enquesta de caràcter polític-social, per tal d'informar-se bé de com pensen i senten els elements que més sobresurten en tots els rams de l'activitat ciutadana, i cap més indicat que el dels obrers, ha dit, entre altres coses, les següents:

"Si durante los años en que los propagandistas del socialismo materialista y ateo ha arrastrado a las masas hacia el campo de las izquierdas, se hubiera ejercido sobre ellas un apostolado igual, en sentido cristiano, a base de la "Rerum novarum" de León XIII y de doctrinas como las expuestas por Mosén Angel Carbonell en su libro "El Colectivismo y la Ortodoxia", hoy tendríamos, sin duda, un bloque inmenso de obreros formados en el ideario social católico. Nosotros podemos responder con nuestra experiencia, aunque modesta. Cuantas veces hemos puesto los referidos libros en manos de obreros socialistas, como nosotros, al leerlos por primera vez han dicho: ¡Pero si no es más que esto lo que queremos! Hoy el pueblo obrero

hállase casi totalmente inclinado hacia la izquierda, porque allí es donde más ha oído hablar de los intereses que más le preocupan: los relacionados con la cuestión social."

Ja hi tornem?

El vil assassinat d'un bon obrer, per un escamot de pistolers, prop de la fàbrica Fabra i Coats, aquests dies, ha tornat a fer reviure aquell fatídic record de la tirania sindicalista, de tan espantosa memòria a Barcelona. La consciència ciutadana sofrí un esglai en assabentar-se'n, però la reacció ha sobrevingut prompta i viril, i és d'esperar que aquelles sagnants vergonyes no es repetiran més.

C. N. T.

Uns quants frescos, amagats darrera aquestes tres lletres, volen tornar a fer-se amos de Barcelona a cop de pistoles, cridant i amenaçant, com si tot el món fos seu. Sembla que ja podien haver-se adonat de què els temps han canviat bon xic...

Notícies diverses

La Federació diocesana de Sindicats Agrícoles Catòlics s'ha celebrat a Avila amb assistència de tots els Sindicats que la integren i amb ple èxit, com cada any.

— A l'Assemblea que se celebrà a la Casa del Poble, de Madrid, s'aprovà per 18 vots contra 11, a instància del representant de la Secció de Transports Mecànics, que siguin exclosos de la Casa del Poble els anomenats grups sindicals, per considerar-los elements pertorbadors a la vida de la dita entitat.

— El govern dels Soviets acaba de suprimir a Rússia el segur obrer sobre l'atur forçós. I si no poden menjar, que es morin.

Així les gasten els Soviets amb els pobres obrers que ha reduït a l'esclavitud.

— La Federació de Cooperatives de Cases Barates de Catalunya i Balears, en la seva darrera reunió acordà per unanimitat formular davant del senyor ministre del Treball i Previsió les següents peticions:

Que s'aixequi la suspensió de la Llei de Cases Barates i concessió de beneficis a elles, per causar gran perjudici no sols a les Cooperatives ja constituïdes sinó a les que es troben en tràmit de constitució.

Que es dicti una R. O. aclaratòria en el sentit de què les Cooperatives que es dediquen a la construcció de cases barates, sense lucre, no han de figurar en el Registre de la Inspecció d'Assegurances, tant perquè no tenen res a veure amb aquestes com pels grans perjudicis materials i econòmics que injustament tal disposició els ocasiona.

I finalment, que es concedeixi la Medalla del Treball al president de la Cooperativa Obrera "La Mútua", de Vilassar, En Lluís Jover, per la gran obra que hi porta realitzada.

— El ministre del Treball estudia actualment un projecte important reformant els Comitès Paritaris en l'ordre de llur jurisdicció, competència, tribunals d'indemnitzacions, etc.

Ja convé, certament.

Llibres

Problemas sociales candentes. — Publicaciones del "Grupo de la Democracia Cristiana". — E. Surbirana, editor pontifici. — Portaferrissa, 14. — Barcelona, 1930. — 6 pessetes.

Amb quin goig hem pres en les nostres mans aquest llibre! Precisament en els dies dolorosos en què "Renovación social" anuncia que desapareix com a portaveu del Grup de Democràcia Cristiana, arriba a les nostres mans aquest esplèndid volum de més de quatre centes pàgines i es parla d'una reunió pròxima del Grup a Madrid, la qual cosa vol dir que la desaparició d'aquella revista no significa l'hivern estèril que mata, sinó l'hivern que colga els camps de neu per a fer fecundar la llavor nova i convertir-la en espiga d'or.

Creiem que la publicació d'aquestes conferències, degudes a les plomes admirables dels Lòpez Núñez, Hinojosa, Zaragüeta, Arboleya, Aznar, Ruiz del Castillo, Jordana de Pozas, Sangro, Minguijon, Zumalacarregui i Siurot, no és solament un servei de cultura, sinó un servei ben preat a la causa del catolicisme. Avui, que arreu del món les masses populars es van acostant altre cop al camp catòlic mitjançant el descobriment dels tresors doctrinals de l'Església en matèria social — precisament l'aparició d'aquest volum coincideix amb la Conferència donada a Barcelona per un membre del partit catòlicodemocràtic belga, Mr. Kuypers — el fer arribar al gran públic estudis com els continguts en aquest llibre és d'una manifesta oportunitat. En forma clara, planera, a l'abast de tothom, es descabdella en aquest volum el pensament que quasi podríem dir-ne complet de l'Agrupament de Democràcia Cristiana a Espanya, Agrupament que potser dins de poc haurà adoptat i adaptat al nostre país el Codi Social de Malines, dirigit i inspirat pel gran Cardenal Mercier.

Onze conferències — que són altres tantes petites monografies — conté el bell volum, els temes de les quals anem a indicar per tal que el lector atent a aquests estudis les pugui valorar tal i com són: "El deure moral del treball", "La lluita contra la immoralitat pública", "El sindicat i l'acció llur sobre la societat", "Aspectes socials de la reforma fiscal del Ministre senyor Calvo Sotelo", "La justícia en la remuneració del treball", "El socialisme com a sistema de reforma social", "El règim corporatiu com a sistema de reforma social", "Necessitat de bons mestres", "Els catòlics i la vida internacional", "La funció social de la propietat" i "La funció social de la religió".

Si es té en compte que aquests estudis són fets per homes competentíssims, pels homes que porten una de les davanteres del catolicisme espanyol en el camp social i intel·lectual en general; que són fets en forma senzilla i per tots fàcilment entenedora; i que ho són de cara a la realitat social millor que a la polèmica; i, sobretot, que des del punt de vista de la seguretat de la doctrina no sols van avalats per la censura de l'Església, sinó que porten com a capçalera i resum paraules de gran elogi pronunciades pel senyor Nunci de S. S. a Espanya, s'endevinarà la importància del llibre i la magna oportunitat de la seva publicació.

Davant ell ens exultem sincerament. El Grup de la Democràcia Cristiana conté avui els màxims valors dins el catolicisme social espanyol; i com arreu del món, el Grup triomfa poc a poc, en mig de fortes dificultats, tenint així la consagració del dolor i de la sang, que són senyal d'empremta cristiana. I qui pot dubtar de què amb aquest estol de mestres, amb la sanció de l'Església, amb documents de tanta importància i autoritat com el Codi Social de Malines, ha d'arribar un moment en què el Grup resti al davant de la nostra acció social?

Cal no desencoratjar-se per les dificultats pasatgeres. I homes convençuts i doctrinalment tan preparats com els portaveus d'aquest agrupament ni poden desmaiar-se ni poden caure per dificultats més o menys momentànies.

I aquest llibre, que en mig de la diversitat d'autors és fill d'un pensament únic i salvador, ve a constituir una nova fita en el camí dels èxits, poc sorollosos, però fermes, de la Democràcia Cristiana a Espanya.

No podem entrar en el contingut del volum; la seva doctrina no és per ésser tractada en una nota bibliogràfica com aquesta. Ja vindran els dies en què aprofitarem la seva substància i el seu contingut per a les nostres tasques diàries del periodisme. Perquè cap llibre més orientador i més ric en materials d'actualitat que aquest entre els publicats darrerament a la nostra terra.

Que un editor barceloní els hagi recollit és per nosaltres altra satisfacció encara. Ara el que cal és popularitzar el volum i fer que els seus ensenyaments arribin a totes les esferes socials; que ara sí que ningú, davant el contingut del llibre, no pot al·legar ignorància de l'ideari veritable i autoritzat d'aquest Agrupament que únicament aquí ha estat discutit des de tots els punts de vista, sense tenir en compte que no ha donat mai un pas en els seus camins sense l'aval més absolut, més incondicional, de l'autoritat eclesiàstica.

La política económica española ante el Memorandum Briand. — R. Perpiñá Grau. — Editorial El Financiero. — Ibiza, 13. — Madrid, 1930.

Saben els nostres lectors i amics, perquè en la seva oportunitat vàrem dir-ho a bastament, que l'amic i antic col·laborador nostre senyor Romà Perpiñá Grau, és Secretari-Assessor del "Centro de Estudios Económicos Valencianos", sostingut per la Diputació de la terra germana de València. I el senyor Perpiñá, home preparat i esperit inquiet, flairador de tot quant en el món internacional té relació amb la vida econòmica, ha enriquit la nostra bibliografia amb aquesta conferència pronunciada a l'Ateneu Mercantil de la ciutat del Túria, sobre un tema tan suggerit com aquest de la relació del Memorandum Briand amb la nostra economia.

Per a deixar-ne un tast als lectors, només cal dir els temes generals de la Conferència, que constitueixen altres tants capítols del petit volum suau publicat. Són els següents: "La paradoja Europa", "Europa desde la Gran Guerra", "La oportunidad y trascendencia del Memorandum", "España Económica ante el Memorandum". Tots els temes tractats amb una erudició molt acabada, que indica en l'amic Perpiñá aquell desig constant de no perdre mai de vista els darrers moviments econòmics del món.

J. M. G.

TEMES DE LA SEMANA

La visita feta a Madrid pels prínceps japonesos ha donat una nota pintoresca i majestàtica a la vida madrilenya, i àdhuc ha obert un parèntesi de sedant repòs a la vida política, que, per cert, va intensificant-se a mida que ens acostem a la diada de les eleccions, que ja es fixa com a cosa certa al mes de febrer vinent.

Mentrestant, els partits i la premsa d'esquerra aprofiten el temps per a combatre el Govern i, simultàniament, per a provocar conflictes socials de tota mena com si tots aquests elements revolucionaris estiguessin a sou dels partidaris d'un nova Dictadura.

Entre aquests elements revolucionaris figuren, treballant ardidament, altres partits esquerrans.

El complot albista per tal de constituir un front liberal únic i assaltar el poder sota la direcció d'En Santiago Alba, ha fracassat. El comte de Romanones en té bona part de culpa, i cal agrair-l'hi.

Per alguna cosa serveix encara el vell polític de la Restauració.

En mig de les agitacions escolars universitàries que tantes censures han provocat amb desprestigi de tan simpàtic com important i revoltat sector social, s'ha destacat aquesta setmana, com un oasi de regeneració i de pau, la IX Assemblea d'Estudiants Catòlics d'Espanya, formada per 27 Federacions i 114 Associacions adherides, en la qual han fet un bon paper els estudiants catalans.

El fet que les autoritats universitàries hagin negat als escolars catòlics les aules universitàries per a celebrar-hi tan magna Assemblea, i el fet, més inexplicable encara, que el piíssim Ministre d'I. P. B. A. convalidés tan sectari acord, ha donat a l'Assemblea un relleu extraordinari.

De l'irritant procedir del citat Ministre i de les predites autoritats amb els nostres joves escolars, cal pendre'n bona nota, i no oblidar-la.

I cal també considerar seriosament la davallada del potencial de les forces catòliques militants, que ja no serveixen ni per tal que els Governos ens guardin la paritat de drets i consideracions amb els elements d'esquerra, car hem de tenir en compte que una improvisada entitat escolar d'esquerra ha obtingut fàcilment de la Universitat de Madrid ço que no ha pogut obtenir la Confederació de les entitats catòliques constituïdes per estudiants catòlics, de llarg i prestigiós historial.

No fa molts d'anys que els catòlics espanyols érem els amos d'Espanya. D'amos hem passat a tolerats.

Vulgui Déu que de tolerats no passem prompte a perseguits.

Qui en té la culpa?

L'"Academia de la Lengua" ha admès al seu Diccionari oficial la paraula *buló* (mentides corrents) per tal que els periodistes, ara que en corren tantes, amb una paraula sola en tinguin prou per a comprendre-les totes. Com l'A. L. "limpia, fija y da esplendor"!

Les vagues obreres revolucionàries van resolent-se i produint-se sense novetat.

Hoover no es resigna al fracàs, encara que sigui parcial, de la Conferència naval de desarmament. La desavinença franco-italiana té molta més importància per a l'esdevenidor que l'avinença de les altres tres potències: Estats Units, Gran Bretanya i Japó.

Per veure si aconsegueix que França i Itàlia es posin d'acord, ha iniciat unes gestions diplomàtiques extraordinàries. El primer pas, donat a Roma, ha estat donat en fals. El seu fracàs ha causat sensació, però Hoover és tossut i no és home que abandoni fàcilment projectes de la importància cabdal d'aquest.

El discurs del rei Jordi pronunciat en l'apertura del Parlament britànic deixa entreveure la seva preocupació per les magnes qüestions que avui trontollen l'immens imperi. Citem les principals: l'atur obrer, la crisi industrial, les discrepàncies dels Dominions, el nacionalisme indi, les vindicacions egípcies, el desarmament naval, els perills de guerra, la situació interior política...

Aquesta situació és verament inestable i difícil.

El gabinet de Mc Donald viu de miracle. No té majoria en el Parlament i no registra més que fracassos, a dintre i a fora d'Anglaterra. Els partits contraris — oh, paradoxal actuació! — treballen perquè no caiguin, en compte d'empènyer-lo cap a terra.

Del famosíssim últim discurs bèl·lic de Mussolini se n'ha parlat massa. És cosa que sorprèn el crèdit que encara frueix el polític italià com si no fos evident que el Duce necessita, per a viure, d'un gran cop d'efecte cada un o dos mesos. En el que cal escoltar al Duce és en tot quant es refereix a la revisió de Tractats, el sosteniment dels quals costarà tant com una guerra. És una guerra amb pólvora sorda...

La petita nació belga, pacífica per naturalesa i per necessitat, ha votat una enorme milionada per tal de fortificar-se a l'estil de França i d'Itàlia. Mal símptoma!

El Govern dels soviets sent una mena de formigó, com si de tot arreu el punxessin. Stalin no veu més que enemics i es defensa de la por multiplicant els botxins. Prompte n'hi haurà més que soldats. Solament a preu d'aquesta sang pot sostenir el seu fatídic imperi.

Al Brasil ha triomfat la revolució. Una revolució sense cabdill i sense programa. El cabdill s'ha improvisat a última hora, i del programa ningú no en sap res. Vetaquí una de les commocions polítiques més curioses de la història. Ni tan sols hi ha hagut res de caràcter social, com si al Brasil no hi arribessin els soviets de Moscou.

Cas curiosos: L'altre dia es reuní a Londres una Conferència musulmana, composta d'egipcis, indis, àrabs, etc., per tal de posar-se d'acord i combatre contra l'opressió dels anglesos. I els anglesos tan tranquils. De segur que en tancar-se la Conferència convidaren a beure als conferenciants!

Noticiari

— Durant el passat mes de setembre, la "Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis", ha cobrat per impositons 20.739.509 pessetes, i ha pagat per reintegrament d'estalvi, terminis mensuals de pensió i capitals diferits reservats, 19.349.234 pessetes, resultant una diferència a favor de les impositons de 1.390.275 pessetes.

En l'esmentat mes abonà 492 subsidis de Maternitat d'import total 24.600 pessetes, concedits a les mares obreres que han acreditat trobar-se inscrites al Règim de Retirs Obrers i haver complert les altres clàusules que regulen la concessió del subsidi. Per pagaments de pensions de capitalització a favor d'obers que compten ja 65 anys, la Caixa ha satisfet 49.866'85 pessetes, i així mateix ha abonat 107.500 pessetes en concepte de deu bonificacions extraordinàries de 350 pessetes cadascuna, i 260 de 400, concedides a 270 vells majors de 65 anys que, havent sollicitat l'import del seu compte de capitalització, han estat compresos en el repartiment de la quantitat procedent del recàrrec per al Retir Obrer sobre les transmissions de béns per herències entre parents des del quint grau collateral, inclusiu, o entre persones sens vincle de parentiu.

— Pensionat per la Biblioteca Balmes, ha sortit cap a Leipzig a cursar filologia romànica, el doctor en lletres Ramon Aramon i Serra. Serà un col·laborador ben formal de l'Oficina Romànica.

— Sembla que el Govern, enguany, exigirà a tots els catedràtics que donin personalment les classes corresponents. Els abusos havien arribat fins al punt que, alguns d'ells, no s'atansaven a la seva càtedra cap dia, sens perjudici de treballar assiduament en altres professions.

Hom no s'explica com hi ha persones capaces de perpetrar aquest criminal abús, i com hi han ministres d'I. P., que ho consenten.

— La baixa que aquests últims mesos es registra en les importacions i que tant s'ha ponderat, obeeix, segurament, a la baixa de la pesseta. Res més natural i explicable. No cal fer-ne gaire cas.

— Els fets han donat la raó a la Confederació Nacional de Pares de Família. Les seves oportunes advertències als pares dels estudiants per tal que evitessin que els seus fills fossin víctimes de maquinacions revolucionàries, han resultat profètiques.

Però la profecia era fàcil.

Els productors de revolucions a tant l'escàndol, es valen preferentment dels estudiants per a provocar-les, i també dels obrers, simultàniament.

— El Consell Superior de la Confederació Nacional de Cooperatives de Cases Barates, ha fixat a Madrid per seu del pròxim Congrés de les Cooperatives. Acordà demanar al Govern l'aprovació del dictamen de la Comissió interministerial.

— Del 10 al 15 del pròxim mes, tindrà lloc a Sevilla una Setmana Social, organitzada pels elements socials d'allí amb col·laboració de la O. I. T., de Ginebra.

— La premsa d'informació dedica molt espai a la narració dels actes, verament esplèndids i alligonadors, que integren la *Diada Mutualista* celebrada el propassat diumenge, la qual tingué com adequat i simpàtic complement un "Tribut a la Vellesa Mutualista de Catalunya", que fou de debò emocionant i solemníssim.

La Diada Mutualista posà de manifest la força enorme que té i el desenrotllament que ha conquerit a la nostra terra pairal aquesta obra social cristiana, que, demés de béns grandíssims, la col·loca en les avançades de la civilització.

— El fastigós problema de l'atletisme femení, acaba de resoldre'l el Gran Consell Feixista italià, ordenant que ha d'evitar-se sempre que aquest atletisme (tan impropri del pudor femení), aparti la dona de la seva funció més natural i fonamental, que és la maternitat.

L'*Observatore Romano* comenta, aplaudint-la, aquesta disposició.

— El govern de Quito (Ecuador), ha emprès una vigorosa campanya contra els comunistes que, de moment, ha salvat aquella república d'una revolució soviètica.

— El bandidatge regnant a Chicago ha pres tan espaventables proporcions, que les autoritats han autoritzat als veïns l'ús de les armes per a defensar-se'n.

Es el comble de la civilització... ianqui!

PER SANT RAMON DE PENYAFORT

Donatiu rebut per a les llànties

Una devota Ptes. 5'—

Grans mercès, i el Sant li pagui la caritat.

OMNIA, S. A.

Companyia de Segurs del Reial Automòbil Club d'Espanya

OFICINA PRINCIPAL:

Comte de Peñalver, núm. 24 - MADRID

SUBDIRECCIÓ A CATALUNYA:

Ronda Universitat, 15, 2.^{on} - Telèf. 16974

Aquesta Companyia cobreix els riscos dels cotxes automòbils.

Dany i pèrdua del cotxe

Per topada, incendi, parat o corrent. Per robatori consumat o intent de robatori. Per acte mal intencionat de tercera persona. Per accidents o incendi durant el transport.

Responsabilitat civil

Per accidents o incendis causats pel cotxe assegurat a terceres persones, a la propietat o animals pertanyents a dites terceres persones.

Tot això en una sola pòlissa combinada, que val per tota l'Europa i rescindible en qualsevol moment.

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola

pel

P. Ignasi Casanovas, S. J.

Autor - Text - Directori
Comentari - Explanació

Ja ha sortit

el volum primer d'aquesta Biblioteca

Sant Ignasi de Loyola autor dels Exercicis Espirituals

Llibre de 422 pàgines amb una fototípia
del vertader retrat del Sant.

Preu: 3 Ptes.

MATERIAL FOTOGRAFIC VÍDUA D'ENRIC RIBA

Ronda Universitat, 37 / Telèfon 18651
(junt a la Rbla. Catalunya)

MATERIAL FOTOGRÁFICO
VDA DE ENRIQUE RIBA
Ronda Universidad 37
BARCELONA

Existències constantment renovades de
plaques, pel·lícules, papers, etc., etc.

Aparells de les millors marques :: Grans
laboratoris per a treballs d'aficionats

LLIURAMENT RAPID

MOBLES DE TOTS ESTILS

VIENA - AMERICANS

Làmpares - Decoració - Tapisseries
Objectes d'Art - Llits de metall

CASA CASTELLTORT

Exposició i venda: PELAI, 40 i JOVELLANOS, 9
Telèfon núm. 15385

Tallers: SANT MIQUEL, 44 - BARCELONA

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

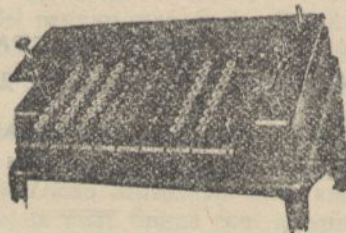
Per a Cavallers, Senyores, Joves i Senyoretes

COTS**Demountable**

Màquina nord-americana de primer rengle
Molt més perfecta i sòlida que cap altra

"TIM" i "UNITAS"

Famoses màquines de calcular.
Les millors del món.

Per a demostracions, al
Representant Exclusiu:

Joaquim Serra. - Carrer Casp, núm. 4. - Telèfon 19861. - **Barcelona**

Les comunitats religioses, col·legis i subscriptors d'aquesta Revista, gaudiran d'un descompte especial.

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no podem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que són les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

ATISSE A. G. - Provença, 187; Barcelona.

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA